

Ponočna pot.

Prijazno zvezdice na nebu
V samoti ga tolažijo,
In ko mu vse preti okoli,
Ga one verno stražijo.

emà popotnika zateče,
Samotno cesto meri plah.
Kako bi rad k pokoju trudne
Položil ude v mehki mah!

Skrivnostno gozd šušti in siče,
Iz grma se oči žaré,
Boječe gleda v noč popotnik,
Dočaka belega še dné?

Proseče kvišku se ozira:
Brlečih zvezd nedolžni soj
Pogum v popotniku zažiga:
„Nekdo še čuje nad menoj!“

Greg. Gornik.

Na Strmecu.

(Spisal Stánon.)

Novo, mlado, toplo, prijazno in prijetno pomladno solnčece se je peljalo po nebu. Mehki sneg, ki je bil v slovó še jedenkrat pobelil hrib in dol, se je jokal, solzil in topil, da je bilo veselje. Nagajivi solnčni žarki so se vpirali vanj, kakor za stavo... stiskali so ga... on pa se je nižal, kremžil ter se izpreminjal v — vodo. — Oh, ti žarki! kako preširno so gospodovali celo pod nebom. Vse oblake in oblačke, megle in meglice so najedenkrat razpršili... Le jeden oblak se jim je ustavljal visoko visoko gori nad goro. No, pa jo je izkupil! — Vsi so se zagnali vanj, ščipali ga, drezali, šegotali... in ganili so ga. Podolgasto se je raztegnil, razrahljal svoj gubasti plašč v tenke, skoro prozorne peroti in obotavljuje se splaval za goro... Nič ni ostalo za njim... prav nič. — Pač! Glej, nekaj črnega se je prikazalo izza gore! — Saj res! Črna meglica... ne, črne pike... približujejo se... večajo se... žive so... jédeta, jédeta — jata škorcev, ki se vrača iz južnih dežel!

Kako so živahni ti novi gostje! Nič jih ne straši sneg, nič se ne bojijo, da bi bili prišli prezgodaj. Saj jim je dobrotno solnce tako prijazno!

Pravi norčki ti ptički! Visoko gori pod nebom leté... jezično blebetajoč se dvigajo višje, padajo nižje, ogledujejo si pisano, izpreminjasto, sivo pikčasto obleko v solncu. Kako se lové, objestneži! — Zaletujejo se drug ob drugega.

Ali so veseli! No, saj so lahko, saj so domá, po dolgi, ostri zimi zopet domá v prijetni pomladi, ki skoro pride v deželo v vsej svoji krasoti, lepoti in miloti...

Pridi, pridi...

Še jedenkrat zaraja živahni zbor pod nebom v solnčnih žarkih — potem se ločijo. Po trije, po dva, po samem... se razhajajo... V njihovem naglem letanju se kaže veselje, s katerim se vračajo v svoje osamele domove, v nemirnem dviganju in padanju nestrpnost, v posameznih zadirčnih glasovih nekaka bojazen, ali dobé doma še vse tako, kakor je bilo...?

Seveda tu in tam se je izpremenilo mnogo mnogo...

Priletel je škorček tudi na Strmec. Prav tisti je bil ko lansko leto. V črni suknjici, izpreminjajoči se v solneu na vijoličasto in zelenkasto, s črnkastim, na kraju ploščatim kljunom, z živahnimi očmi, kratkim repkom... res, prav tisti ko lani... Samo ne tako gladek, malo preveč mršav. Revček, gotovo se mu ni dobro godilo v brezčutni ptujini. —

Zdaj je doma...

Doli pod vrtom ima v velikem grmu na suhi smreki pribito svojo hišico. Takoj se je spustil na njo. Na leseno podstavko se je vsedel...

Toda kaj mu je danes? Vselej je bil tako živ, zgovoren, jezičav in blebetav, a danes se začudeno ozira okrog in — molči. Našopiril je perje, odprl kljun, in žalostni, otožni, skoro jokajoči glasovi mu prihajo iz grla.

Ali ga žalosti mrzli sneg, ki še leži na hišici in po grmovju? Ali se kesa, da je prehitro prišel?... O ne! Saj doma ni mraza; doma je gorko, prijetno; mora biti, mora...

Žalostno se ozira okrog novi prišlec. Grmovje okoli njega žene že popke. Leska stresa raz sebe nekazni, novopadli sneg in zmajuje neljubo z dolgimi, bingljajočimi abranci. Siva vrba gleda zaupno proti solncu, moleč mu nasproti svoje dolge veje, da ji raztopi snežene kepe na njih. Sivkaste, nekoliko mokre mačice se solnčijo na njenih vejah... mačice, tiste žametaste, gladke, lepe, katere imajo otroci tako radi!

Otroci...? kje so otroci...? kje je Tonček?... Marička? — Nobenega ni. — Škorec se skrbno ozira črez vrt na samotno gozdarjevo hišico med drevjem, odkoder sta tolikokrat veselo priskakljala dva rdečelična, ljubka otročiča semkaj pod vrt, da sta trgala cvetlice, lomila vrbove veje z muckami, gledala njega, ko je sedel na svoji hišici in se jezično in gostobesedno razgovarjal z njima. Kako sta bila lepa in pridna Tonček in Marička!

A ni ju več... ni ju več med živimi, preselila sta se po prestanih mukah v nebo, da bosta sama angeljčka med angelji.

Kako pusto je zdaj vse okoli gozdarjeve hiše! — Hišna vrata so zaprta. Dve čopasti kuri s povešenim repom se grejeta pod kapom. Pred njima stoji na kupu snega oskubljen petelin, zamiži zdaj na to, zdaj na drugo oko in obrača glavo proti solncu. Na vrtu leži po gredah nekaj razmetanega protja; mokre, na pol gnjile bili so raztrošene po zemlji; na dolgi glogovi séci se taja sneg; voda se cedí po vejah in deblih ter izginja v zemljo... Zdaj pa zdaj se otrese kaka veja svoje teže... Dolgouhi zajec se prikaže izpod seči. Bojazljivo se ozira, potreplje z zadnjo nogo in izgine v gozdu...

Vse je tiho, mrtvo, brez življenja. Vse molči... Zato ni čudno, da molči tudi veseljaček, norček in šaljivec škorec. Na leseni podstavki sedeč obrača glavico na stran in pogleduje na samotno gozdarjevo hišo. Zdaj pa zdaj zamiži z desnim očesom. Morebiti se mu blišči prehudo žarko solnce? . . . Morebiti mu kaj drugega greni pogled, mrači oko? . . .

(Dalje prihodnjič.)

Svetniki-ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Jos. Volc.)

XXVII.

Potovaje skozi Tirolsko v Rim pride nekoč sv. Korbinijan (u. 730), škof frizinški, po dolini inški blizu Merana. Ondaj so bili le-tam še gozdi, po katerih je trebalo hoditi dni, da jih je prehodil. Nekoč prenoči svetnik s svojim spremstvom sredi šume. Vsi so pospali. Kar se prikrade do šotorišča medved, zgrabi škofovega konja, ga raztrga in večji del požre. Spremnstvo najde zjutraj le še ostanke. Sluga naznani svetemu škofu, kaj se je pripetilo. Le-ta zapové: »Idi, ukrôti medveda, ki nam je učinil škodo, priveži mu na hrbet tovor, ki ga je nosil ubogi konjič, in privédi ga le-sem! Poleg družih kônj naj nas poslej medved spremlja!« Zgodilo se je in stric kosmatinec je vestno poleg kônj nosil svetnikov tovor notri do Rima.

XXVIII.

Na isti poti, ko je sv. Korbinijan počival s spremstvom ob bregu reke, javi mu kuhar, da nima ničesar skuhati razun mesa. Bil je pa petek, in svetnik tudi na težavnem potovanju ni maral kršiti postne zapovedi. Zato Korbinijan povzdigne oči in visoko v zraku opazi orla. Vesel reče spremstvu: »Potolazite se, ljubi moji, po tem orlu nam Bog pošlje postne jedi.« V hipu jim izgine orel iz očij. Čez čas zapazi kuhar orla stoječega ob bregu reke in kljuvajočega veliko ribo, ki jo je držal v krempljih. Skoči proti njemu in glej, orel popusti plen. Kuhar ribo razreže in pripravi za jed. Vse spremstvo je bilo sito, in vsi so hvalili Boga za čudovito skrb.

XXIX.

Sv. Hadeloga ali Adela (um. okrog l. 770) je bila potomka knežje rodovine in prva opatinja pozneje toli slovitega samostana Kicinškega ob Menu, katerega je sama sezidala. Nekoč je bil služabnik tega samostana na lovu umorjen in oropan. Vzel je namreč s seboj le jednega psa, ki je bil poznat opatinji in vsemu služništvu. Ta pes je čul tri dni ob mrliču in se vrnil naposled lačen, potr in prepaden v samostan. Vsi so sumili, da se je zgodil zločin, a nikdo ni vedel svêta, kako priti zločincu na sled. Zvesti pes je bil